

Arrest

nr. 169 360 van 8 juni 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juni 2016 heeft ingediend bij faxpost om bij uiterst dringende noodzakelijkheid de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 30 mei 2016.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op artikel 39/82 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gelet op titel II, hoofdstuk II van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 3 juni 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 juni 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat P.DELGRANGE loco advocaat Hilde VAN VRECKOM en van advocaat L.BRACKE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 17 december 2015 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden.

Een raadpleging van de Eurodac-databank leert dat verzoeker op 24 november 2015 asiel vroeg in Bulgarije.

Op 29 januari 2016 richt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de gemachtigde) een verzoek tot terugname aan de Bulgaarse overheden.

Op 3 februari 2016 stemmen de Bulgaarse overheden in met de verantwoordelijkheid voor de behandeling van de asielaanvraag in toepassing van artikel 18.1.b. van de Dublin-III-Verordening.

De gemachtigde neemt op 3 mei 2016 de beslissing tot weigering van verblijf met beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die aan de verzoeker op dezelfde dag ter kennis worden gebracht onder de vorm van een bijlage 26quater.

Deze beslissingen zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 71/3, § 3, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de heer / mevrouw), die verklaart te heten:

naam : S.

voornaam : K.

(...)

nationaliteit : Afghanistan

die een asielaanvraag heeft ingediend, het verblijf in het Rijk geweigerd.

REDEN VAN DE BESLISSING :

België is niet verantwoordelijk voor de behandeling van de asielaanvraag die aan Bulgarije toekomt, met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 3(2) j° 18(1)b van Verordening van het Europees Parlement en de Raad (EU) 604/2013 van 26 juni 2013.

De betrokkene, staatsburger van Afghanistan, vroeg op 17.12.2015 asiel in België. De betrokkene legde geen reis- en identiteitsdocumenten voor.

Vingerafdrakenonderzoek toont aan dat de betrokkene op 24.11.2015 asiel vroeg in Bulgarije.

De betrokkene werd gehoord op 25.01.2016 en verklaarde dat hij Afghanistan op 04.10.2015 verliet om met de auto en te voet naar Iran te reizen en daar 14 nachten in een voor hem onbekende stad bij zijn smokkelaar te verblijven. Hij verklaarde daarna te voet naar Turkije te zijn gereisd om daar ongeveer 5 nachten te verblijven, waarvan 4 nachten in Van en 1 nacht in Istanbul, in een smokkelaarsverblijf. De betrokkene verklaarde daarna te voet het grondgebied van de Lidstaten in Bulgarije te hebben betreden, maar dat hij door de politie teruggestuurd werd naar Turkije. De betrokkene verklaarde daarna 2 nachten in Turkije te hebben verbleven om vervolgens het grondgebied van de Lidstaten opnieuw in Bulgarije te betreden. Hij gaf aan daar 2 nachten in een onbekende stad in een smokkelaarsverblijf te zijn verbleven en 13 dagen in een gevangenis. De betrokkene diende in Bulgarije op 24.11.2015 een asielaanvraag in. Hij gaf aan vervolgens te zijn doorgereisd via Servië, Kroatië, Slovenië, Oostenrijk en Duitsland om uiteindelijk in België aan te komen op 07.12.2015. In België diende de betrokkene op 17.12.2015 een asielaanvraag in.

Op 29.01.2016 werd een verzoek voor terugname op basis van artikel 18(1) b van de Dublin-Verordening gericht aan de Bulgaarse instanties, die op 03.02.2016 met toepassing van artikel 18(1) b van Verordening 604/2013 instemden met ons verzoek voor terugname.

Tijdens het verhoor werd aan de betrokkene gevraagd vanwege welke specifieke reden(en) hij besloot asiel te vragen in België, en of hij met betrekking tot omstandigheden van opvang of van behandeling redenen heeft, die volgens hem verzet tegen een overdracht aan de verantwoordelijke Lidstaat rechtvaardigen. De betrokkene gaf aan dat hij onderweg van medereizigers had gehoord dat België een goede plaats is met vriendelijke mensen. De betrokkene gaf tijdens zijn verhoor aan bezwaar te hebben tegen een overdracht aan Bulgarije, omdat hij er naar eigen zeggen slecht behandeld werd. Hij gaf aan dat hij door de politie geslagen werd en dus in België wil blijven. Middels een tussenkomst van zijn advocaat d.d. 11.03.2016 verzocht de betrokkene de Belgische autoriteiten om te verzaken aan een mogelijke overdracht aan Bulgarije en zijn asielaanvraag in België verder te behandelen. De betrokkene opperde dat hij nooit een asielaanvraag heeft ingediend, maar dat hij in een vluchtelingenkamp werd opgesloten en dat zijn vingerafdraken er onder dwang werden genomen. Daarnaast herhaalde de betrokkene dat hij er geen eten kreeg, niet naar het toilet mocht en dat er een verbod gold om onderling met elkaar te praten. Hij gaf aan dat indien men dit toch deed, er slagen en schoppen werden uitgedeeld.

De betrokkene gaf aldus aan dat hij in Bulgarije geen asiel heeft gevraagd, maar dat hij zijn vingerafdraken moest laten registreren. We wensen dienaangaande op te merken dat het onderzoek

van de vingerafdrukken van de betrokkene een Eurodac-resultaat 1 opleverde, wat onweerlegbaar aantoont dat hij asiel vroeg in Bulgarije. Bovendien gingen de Bulgaarse instanties akkoord met de terugname van de betrokkene op basis van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013, hetgeen impliceert dat de betrokkene er effectief asiel heeft aangevraagd.

Wat de door de betrokkene geuite wens in België te kunnen blijven betreft, wijzen we er op dat in Verordening 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat of loutere wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven zijn dan ook onvoldoende grond voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

De betrokkene verklaarde geen in België of in andere Lidstaten verblijvende familieleden te hebben.

We wijzen er op dat het Hof van Justitie van de Europese Unie in zijn uitspraak van 21.12.2011 in de gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10 heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die de Conventie van Genève van 1951 of het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) als grondslag hebben en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. Bijgevolg moet worden aangenomen dat de lidstaten het beginsel van non-refoulement en de verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomen. Het is in die context dat in Verordeningen 343/2003 en heden 604/2013 de criteria en de mechanismen werden vastgelegd om te bepalen welke lidstaat verantwoordelijk is voor de behandeling van een asielaanvraag, wat impliceert dat de vrije keuze van de asielzoeker dan ook wordt uitgesloten. De loutere persoonlijke appreciatie van een lidstaat door de betrokkene of de wens in een bepaalde lidstaat te kunnen blijven kunnen dan ook geen grond zijn voor de toepassing van de soevereiniteitsclausule van Verordening 604/2013.

Toch kan volgens het Hof niet worden uitgesloten dat de werking van dit stelsel in een bepaalde lidstaat grote moeilijkheden ondervindt waardoor het risico bestaat dat asielzoekers, na overdracht aan die lidstaat, in een situatie belanden die strijdig is met artikel 3 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM) of artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (EU-Handvest). Volgens het Hof volgde daaruit niet dat elke schending van een grondrecht door de verantwoordelijke lidstaat gevolgen heeft voor de verplichtingen van de andere lidstaten betreffende het naleven en toepassen van Verordening 343/2003. Het Hof oordeelde wel dat de andere lidstaten geen asielzoekers mogen overdragen aan de verantwoordelijke lidstaat onder de bepalingen van Verordening 343/2003, opgevolgd door Verordening 604/2013, indien zij niet onkundig kunnen zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procédures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers in die lidstaat aannemelijk maken dat de asielzoeker door overdracht aan die lidstaat een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Elke lidstaat is dan ook gehouden te onderzoeken of een overdracht aan een andere lidstaat zou kunnen leiden tot een reëel risico op blootstelling aan omstandigheden die in strijd zijn met artikel 3 van EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Hieromtrent wijzen we er op dat het aan de betrokkene toekomt om op grond van concrete feiten en omstandigheden aannemelijk te maken dat hij door een overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt te worden blootgesteld aan omstandigheden die een schending zouden kunnen zijn van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

We wijzen er op dat het UNHCR begin 2014 een aantal tekortkomingen in de procédures tot het bekomen van internationale bescherming en de onthaal- en opvangvoorzieningen voor asielzoekers detecteerde en daarop opriep tot het tijdelijk opschorten van overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013. We benadrukken dat het UNHCR de situatie verder evalueerde en zijn bevindingen weergaf in het rapport "Bulgaria as a country of Asylum. Observations on the Current Situation of Asylum in Bulgaria" (01.04.2014). Het UNHCR oordeelde dat op basis van deze nieuwe evaluatie een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije niet langer gerechtvaardigd is. Het stelde onder meer een opmerkelijke verbetering vast van de leefomstandigheden in de opvangcentra (pagina 7). Het UNHCR was verder van oordeel dat personen die in het kader van Verordening 604/2013 aan Bulgarije worden overgedragen na hun overdracht een asielaanvraag kunnen indienen, een reeds aangevatte asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen. Het UNHCR merkte tevens op dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgezet niet systematisch worden vastgehouden en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien dat nog niet heeft plaatsgevonden. Het rapport stelde eveneens dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in opvangcentra (pagina 13). in de meest recente "update" van het rapport van het mede door de European Council on Refugees and Exiles (ECRE) gecoördineerde project "Asylum information

Database" (Iliana Savova, "Asylum Information Database. National Country Report - Bulgaria", up to date tot 30.09.2015) wordt gesteld dat er voor personen, die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de "Dublin-verordening", in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming (pagina 29, § 4 : "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procédure in Bulgaria upon their return"). Of de Dublin-terugkeerder naar een opvangcentrum wordt gezonden of naar een detentiecentrum hangt af van de fase waarin de asielprocedure zich bij het vertrek bevond. Indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen, maar de beschikking nog niet aan de vreemdeling werd uitgereikt voordat hij Bulgarije verliet volgt eveneens een verwijzing naar een opvangcentrum. Enkel indien de asielaanvraag "in absentia" werd afgewezen met een finale beslissing voordat de betrokkene Bulgarije verliet of werd afgegeven "in absentia" kan de Dublin-terugkeerder worden overgebracht naar een detentiecentrum.

De Bulgaarse instanties stemden op 03.02.2016 in met de terugname van de betrokkene met toepassing van artikel 18(1)b van Verordening 604/2013 : "1. De verantwoordelijke lidstaat is verplicht (...) een verzoeker wiens verzoek in behandeling is en die een verzoek in een andere lidstaat heeft ingediend of die zich zonder verblijfstitel ophoudt in een andere lidstaat, volgens de in de artikelen 23, 24, 25 en 29 bepaalde voorwaarden terug te nemen;". Hieromtrent verwijzen we ook artikel 18(2), §1 van Verordening 604/2013 : "In alle in lid 1, onder a) en b), bedoelde omstandigheden behandelt de verantwoordelijke lidstaat het verzoek om internationale bescherming of rondt hij de behandeling van het verzoek af." Op basis van bovenvermelde informatie zijn we van oordeel dat er geen grond is om te besluiten dat de betrokkene na overdracht niet opnieuw zal worden toegelaten tot de procédure voor het bekomen van internationale bescherming indien hij dat wenst. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen. De Bulgaarse instanties zullen na overdracht van de betrokkene het onderzoek van zijn asielaanvraag kunnen hervatten indien de betrokkene dat wenst. Ze zullen de betrokkene niet verwijderen naar zijn land van herkomst zonder een volledig en gedegen onderzoek van dit verzoek tot internationale bescherming. De betrokkene zal gemachtigd zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen.

Bulgarije ondertekende de Conventie van Genève van 1951 en is partij bij het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (EVRM). Er moet dan ook van worden uitgegaan dat Bulgarije het beginsel van non-refoulement alsmede de andere verdragsverplichtingen voortkomende uit de Conventie van Genève en het EVRM nakomt. De Bulgaarse autoriteiten onderwerpen asielaanvragen aan een individueel onderzoek en kennen, net als België, de vluchtelingenstatus of de subsidiaire bescherming toe aan personen, die voldoen aan de in de regelgeving voorziene voorwaarden. Er is derhalve geen enkele aanleiding om aan te nemen dat de Bulgaarse autoriteiten de minimumnormen inzake de asielprocedure en inzake de erkenning als vluchteling of als persoon die internationale bescherming behoeft, zoals die zijn vastgelegd in de Europese richtlijnen 2011/95/EU en 2013/32/EU niet zouden respecteren. Bulgarije kent tevens onafhankelijke beroepsinstanties voor beslissingen inzake afgewezen asielaanvragen en beslissingen inzake detentie en verwijdering.

De betrokkene stelde tijdens zijn verhoor en middels het schrijven van zijn advocaat dat hij in Bulgarije slecht behandeld werd. De betrokkene gaf aan dat zijn vingerafdrukken onder dwang werden afgenomen en dat hij in een vluchtelingenkamp werd opgesloten. Hij gaf aan dat hij geslagen werd door de politie, dat hij er geen eten kreeg en niet naar toilet mocht. Bovendien sprak hij van een onderling spreekverbod met andere asielzoekers en zouden er slagen en schoppen zijn uitgedeeld indien dat niet gerespecteerd werd.

Betreffende de registratie van zijn vingerafdrukken benadrukken we dat Verordening 603/2013 van het Europees Parlement en van de Raad van 26.06.2013 de lidstaten opdraagt de vingerafdrukken te registreren van elke persoon van 14 jaar of ouder die om internationale bescherming verzoekt (artikel 9) en van elke onderdaan van een derde land of staatloze van veertien jaar of ouder die, komende uit een derde land en die door de bevoegde controleautoriteiten van een lidstaat is aangehouden in verband met het illegaal over land, over zee of door de lucht overschrijden van de grens van die lidstaat en die niet is teruggezonden (artikel 14). Het laten nemen van de vingerafdrukken in de gevallen vermeld in artikel 9 en artikel 14 van deze Verordening is derhalve niet vrijblijvend of een vrije keuze, maar een verplichting. Dat de betrokkene derhalve inroept dat hij werd verplicht of werd gedwongen zijn vingerafdrukken te laten registreren kan dan ook niet worden beschouwd worden als een niet correcte of onmenselijke behandeling door de Bulgaarse autoriteiten.

Betreffende de vermeende opsluiting, wensen we te benadrukken dat de loutere opsluiting in een gesloten centrum niet noodzakelijkerwijs een schending van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest vormt.

Betreffende de vermeende slechte behandeling, meer bepaald de vermeende slagen door de politie en de slagen en schoppen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod, merken we op dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. Wat de schoppen en slagen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod betreft, merken we op dat de betrokkene niet specificeert of hijzelf slachtoffer was van deze vermeende feiten, aangezien hij in algemene bewoordingen het volgende stelt: 'deed men dit toch, dan werden er slagen en schoppen uitgedeeld'. De betrokkene geeft aldus niet aan dat hijzelf onderwerp was van een dergelijke vermeende behandeling. De betrokkene stelde wel dat hij door de politie geslagen werd, maar gezien de betrokkene deze vermeende feiten niet verder weet te duiden, menen we te mogen besluiten dat deze zich niet afspeelden binnen het gesloten centrum, maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole, waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. We merken dienaangaande op dat de betrokkene al een bij een eerste illegale binnenkomst gerepatriëerd werd naar Turkije en vervolgens nogmaals op illegale wijze de Bulgaarse grens overschreed. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene, indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties. Betreffende het feit dat de betrokkene geen voedsel zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum, merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. We achten het bijgevolg onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben.

We merken bovendien op dat de betrokkene tijdens zijn verhoor verklaarde - behoudens stress - geen gezondheidsproblemen te ervaren. Deze beweringen contrasteren ons inziens sterk met de vermeende feiten van geweldpleging en de totale afwezigheid van voedsel gedurende 13 dagen.

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1990 geboren man wiens echtgenote en kinderen zich allen in Afghanistan bevinden. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene, zoals vermeld, geen gezondheidsproblemen te kennen. Wel maakte hij gewag van stress. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid. We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege

structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten wordt tevens besloten dat er geen grond is voor de behandeling van de asielaanvraag door de Belgische instanties met toepassing van artikel 17(1) van Verordening 604/2013. Hieruit volgt dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag, die aan de Bulgaarse autoriteiten toekomt met toepassing van artikel 51/5 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en artikel 3(2) j° 18(1) b van Verordening 604/2013.

De betrokkene is niet in bezit van de in artikel 2 van de wet van 15.12.1980 bedoelde binnenkomstdocumenten.

Bijgevolg moet de betrokkene het grondgebied van België verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽³⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven binnen de 10 (tien) dagen en dient hij (zij) zich aan te bieden bij de bevoegde Bulgaarse autoriteiten."

Verzoeker dient op 4 juni 2016 een vordering in die ertoe strekt de vordering tot schorsing die werd ingediend tegen de voormelde beslissingen van de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater) zo snel mogelijk te laten behandelen, op grond van artikel 39/85 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). De vordering wordt verworpen door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) bij arrest nr. 169 159 van 6 juni 2016 omdat de vordering tot schorsing, waarvan de versnelde behandeling wordt gevraagd, (nog) niet op de rol werd ingeschreven, zoals artikel 39/85, § 1, van de vreemdelingenwet vereist.

Op 30 mei 2016 neemt de gemachtigde een beslissing houdende bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering. Dit zijn de thans bestreden beslissingen. Zij werden aan de verzoeker gezamenlijk en onder de vorm van een bijlage 13septies, ter kennis gebracht op 30 mei 2016 en zijn als volgt gemotiveerd:

"Bevel om het grondgebied te verlaten

Aan de heer, die verklaart te heten:

naam: S

voornaam: K

(...)

nationaliteit: Afghanistan

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen⁽²⁾, tenzij hij (zij) beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING

EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgende artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

□ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; Betrokkene verblijft op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum.

□ 10° wanneer hij, met toepassing van de internationale overeenkomsten of akkoorden die België binden, door de Belgische overheden aan de overheden van de overeenkomstsluitende Staten moet overgedragen worden; Verordening (EU) 604/2013 van 26.06.2013

Artikel 27 :

□ Krachtens artikel 27, § 1, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land die een bevel om het grondgebied te verlaten gekregen heeft en de teruggewezen of uitgezette vreemdeling die er binnen de gestelde termijn geen gevolg aan gegeven heeft met dwang naar de grens van hun keuze, in principe met uitzondering van de grens met de staten die partij zijn bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt, geleid worden of ingescheept worden voor een bestemming van hun keuze, deze Staten uitgezonderd.

□ Krachtens artikel 27, § 3, van de voornoemde wet van 15 december 1980 kan de onderdaan van een derde land ten dien einde worden opgesloten tijdens de periode die voor de uitvoering van de maatregel strikt noodzakelijk is.

Artikel 74/14:

□ artikel 74/14 §3,4°: de onderdaan van een derde land heeft niet binnen de toegekende termijn aan een eerdere beslissing tot verwijdering gevolg gegeven
Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 03.05.2016 (bijlage 26 quater van 03.05.2016).

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van dezelfde wet, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten voile toepassen², om de volgende reden :

Op 17.12.2015 diende betrokkene een asielaanvraag in. België is echter niet verantwoordelijk voor de behandeling van die asielaanvraag, verantwoordelijkheid die ligt bij Bulgarije op grond van de artikel 51/5 van de wet van 15.12.1980 en artikel 12.2 en art 12.4 van EU Verordening 604/2013 van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013.

Op 29.01.2016 diende de DVZ bij de Bulgaarse autoriteiten het verzoek tot terugname van betrokkene in op basis van de Dublin-verordening. De Bulgaarse autoriteiten gingen op 08.02.2016 akkoord met dit verzoek tot terugname. Op 03.05.2016 werd aan betrokkene een weigering van verblijf met een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater van 03.05.2016), geldig 10 dagen, betekend.

Betrokkene verblijft echter nog steeds op het Schengengrondgebied zonder een geldig visum. Hij respecteert de reglementeringen niet. Het is dus weinig waarschijnlijk dat hij vrijwillig gevolg zal geven aan een bevel om het grondgebied te verlaten dat aan hem afgeleverd zal worden zodat een gedwongen tenuitvoerlegging van de grensleiding noodzakelijk is.

Vasthouding

Met toepassing van artikel 7, derde lid van de wet van 15 december 1980, dient de betrokkene te dien einde opgesloten te worden, aangezien zijn terugleiding naar de grens niet onmiddellijk kan uitgevoerd worden en op basis van volgende feiten:

Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Bulgarije.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan een bevel om het grondgebied te verlaten, dat hem betekend werd op 03.05.2016 (bijlage 26 quater van 03.05.2016).

Gelet op al deze elementen, kunnen we dus concluderen dat hij de administratieve beslissing die genomen wordt te zijnen laste niet zal opvolgen. We kunnen ook concluderen dat er sterke vermoedens zijn dat hij zich aan de verantwoordelijke autoriteiten zal onttrekken. Hieruit blijkt dat betrokkene ter beschikking moet worden gesteld van Dienst Vreemdelingenzaken."

2. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing

2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/57, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“De in artikel 39/82, § 4, tweede lid, bedoelde vordering wordt ingediend bij verzoekschrift binnen tien dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze gericht is. Vanaf een tweede verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, wordt de termijn teruggebracht tot vijf dagen”.

2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

Onderhavige vordering is een in artikel 39/82, §4, tweede lid, bedoelde vordering, die conform art. 39/57, § 1, van de vreemdelingenwet, tijdig werd ingediend. De tijdigheid wordt overigens niet betwist door de verwerende partij. De vordering is derhalve ontvankelijk.

3. Over de vordering tot schorsing

3.1. De drie cumulatieve voorwaarden

Artikel 43, §1, eerste lid van het procedurereglement van de Raad (hierna: het PR RvV) bepaalt dat, indien de uiterst dringende noodzakelijkheid wordt aangevoerd, de vordering een uiteenzetting van de feiten dient te bevatten die deze uiterst dringende noodzakelijkheid rechtvaardigen.

Verder kan overeenkomstig artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet, slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging van een administratieve rechtshandeling worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Uit het voorgaande volgt dat, opdat een vordering tot schorsing bij uiterst dringende noodzakelijkheid kan worden ingewilligd, de drie voornoemde voorwaarden cumulatief moeten zijn vervuld.

3.2. Betreffende de eerste voorwaarde: het uiterst dringende karakter

3.2.1. De wettelijke bepaling

Artikel 39/82, §4, tweede lid van de vreemdelingenwet bepaalt:

“Indien de vreemdeling het voorwerp is van een verwijderings- of terugrijvingsmaatregel waarvan de tenuitvoerlegging imminent is, in het bijzonder indien hij is vastgehouden in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 of ter beschikking is gesteld van de regering, en hij nog geen gewone vordering tot schorsing heeft ingeleid tegen de bedoelde verwijderings- of terugrijvingsmaatregel, kan hij binnen de in artikel 39/57, § 1, derde lid, bedoelde termijn de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze maatregel vorderen bij uiterst dringende noodzakelijkheid”.

3.2.2. De toepassing van de wettelijke bepaling

In casu bevindt de verzoekster zich in een welbepaalde plaats zoals bedoeld in de artikelen 74/8 en 74/9 van de vreemdelingenwet. In dit geval wordt het uiterst dringend karakter van de vordering wettelijk vermoed. Dit wordt ook niet betwist door de verwerende partij. Het uiterst dringende karakter van de vordering staat dan ook vast.

Aan de eerste cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.3. Betreffende de tweede voorwaarde: de ernst van de aangevoerde middelen

3.3.1. De interpretatie van deze voorwaarde

3.3.1.1. Overeenkomstig het voormelde artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen. Onder “middel” wordt begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618).

3.3.1.2. Opdat een middel ernstig zou zijn, volstaat het dat het op het eerste gezicht, en gelet op de toedracht van de zaak, ontvankelijk en gegrond zou kunnen worden verklaard en derhalve kan leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Wanneer op basis van de uiteenzetting van de middelen, het voor ieder weldenkend mens zonder meer duidelijk is, dat de verzoekende partij een schending van een bepaling van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (hierna: EVRM) willen aanvoeren, mag het niet nauwkeurig of verkeerd vermelden door de verzoekende partij van de door haar geschonden geachte verdragsbepaling geen drempel zijn voor de Raad om niet over te gaan tot een beoordeling van de verdedigbare grief.

3.3.1.3. Ten einde in overeenstemming te zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM, is de Raad in het raam van de procedure bij uiterst dringende noodzakelijkheid gehouden tot een onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief op grond waarvan redenen bestaan om te geloven in een risico van behandeling die ingaat tegen een van de rechten gewaarborgd door het EVRM, zonder dat dit evenwel tot een positief resultaat moet leiden. De draagwijdte van de verplichting dat artikel 13 van het EVRM op de Staat doet wegen, varieert volgens de aard van de grief van de verzoekende partij (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 289 en 293; EHRM 5 februari 2002, Čonka/ België, § 75). De verzoekende partij moet in het verzoekschrift een verdedigbare grief aanvoeren, hetgeen inhoudt dat zij op aannemelijke wijze kan aanvoeren dat zij geschaad is in één van haar rechten gewaarborgd door het EVRM (vaste rechtspraak EHRM: zie bv. EHRM 25 maart 1983, Silver en cons./Verenigd Koninkrijk, § 113). Het onderzoek van het ernstig karakter van een middel kenmerkt zich in schorsingszaken door het prima facie karakter ervan. Dit prima facie onderzoek van de door de verzoekende partij aangevoerde verdedigbare grief afgeleid uit de schending van een recht gewaarborgd in het EVRM, moet, zoals gesteld, verzoenbaar zijn met de eis van daadwerkelijkheid van een beroep in de zin van artikel 13 van het EVRM en inzonderheid met de vereiste tot onafhankelijk en zo nauwkeurig mogelijk onderzoek van elke verdedigbare grief. Dit houdt in dat, indien de Raad bij dit onderzoek op het eerste gezicht vaststelt dat er redenen voorhanden zijn om aan te nemen dat deze grief ernstig is of dat er minstens twijfels zijn over het ernstig karakter ervan, hij in deze stand van het geding het aangevoerde middel als ernstig beschouwt. Immers, de schade die de Raad toebrengt door in de fase van het kort geding een middel niet ernstig te bevinden dat achteraf, in de definitieve fase van het proces toch gegrond blijkt te zijn, is groter dan de schade die hij berokkent in het tegenovergestelde geval. In het eerste geval kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel zich voltrokken hebben, in het tweede geval zal ten hoogste voor een beperkte periode de bestreden beslissing zonder reden geschorst zijn.

3.3.1.4. De Raad doet overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn om te geloven dat de uitvoering van de bestreden beslissing de verzoekster zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden

3.3.2. De toepassing van deze voorwaarde

3.3.2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de materiële motiveringsplicht, van artikelen 7 en 62 van de vreemdelingenwet, van artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikelen 3 en 13 van het EVRM, van artikelen 1 tot 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin III-verordening en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het eerste onderdeel van het middel wordt als volgt uiteengezet:

“Eerste onderdeel: risico op onmenselijke en vernederende behandeling in geval van overdracht aan Bulgarije

Overwegende dat de bestreden beslissing is gebaseerd op het artikel 7, alinea 1 van de wet van 15 december 1980 dat bepaalt: “Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven:

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;”;

Dat verzoeker benadrukt dat de uitvoering van de bestreden beslissing een schending zou betekenen van artikel 3 EVRM gezien hij wordt gedwongen om terug te keren naar Bulgarije waar hij onmenselijke en vernederende behandeling riskeert, waaronder arbitraire arrestaties en onmenselijke opvangomstandigheden, alsook een risico om gedwongen te worden om terug te keren naar Afghanistan wat eveneens een risico betekent voor het leven of de persoon van verzoeker gezien hij gevlucht is van zijn land om asiel te zoeken. Dit maakt eveneens een schending van artikel 4 van het Handvest van grondrechten van de Europese Unie

Verzoekers overdracht aan Bulgarije en de bestreden beslissing zelf (zie EHRM MD & MA c België, 16.01.2016 §67 en dissident opinion van de Rechter Sajò), gezien het een bevel om het grondgebied te verlaten inhoudt, schenden de aangehaalde rechtsnormen, omdat de beslissing als gevolg heeft dat verzoeker een reëel risico loopt op behandelingen die in strijd zijn met de het verbod aan onmenselijke of vernederende behandeling, met de hierboven aangehaalde basisrechten, en het beginsel van non-refoulement, en ook omdat de bestreden beslissing niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt.

Er dient eerst rekening houden met het feit dat verzoeker al het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten in Bulgarije (zie feitenrelaas), en dat hij uiterst onregust, bezorgd en opgeschrokken is.

I) Oproepen en aanbevelingen van internationale organisaties om niet uit te wijzen naar Bulgarije

Sinds meerdere maanden, blijven meerdere internationale organisaties vragen om de overdracht van asielzoekers in de Dublin-procedure naar Bulgarije op te schorten, rekening houdend met de risico's op schending van het artikel 3 EVRM :

- Aldus deed ECRE een verzoek in datum van 7 april 2014 waarbij de Staten-leden werden uitgenodigd om niet uit te wijzen naar Bulgarije. ECRE stelt vast dat ondanks de inspanningen die werden geleverd door Bulgarije, deze onvoldoende blijven. De Staat is niet bij machte om goed opvangomstandigheden te creëren.

« ECRE reaffirms its call for the suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria under the recast Dublin Regulation” (stuk 8)

- Nog recent hebben HCR, ECRE en Amnesty international hun verzoek herhaald om de terugwijzing van personen onder de Dublin procedure naar Bulgarije op te schorten ; Dat inderdaad, zelfs indien inspanningen konden worden vastgesteld, blijven deze onvoldoende, ondermeer gezien het kwetsbare personen betreft.

« UNHCR therefore acknowledged that, despite the improvements, there may be reasons that preclude transfer to Bulgaria under the Dublin Regulation “for certain groups or individuals”. In particular, UNHCR recommends particular vigilance with respect to the transfer of asylum seekers with specific needs and vulnerabilities. It also remains concerned over the sustainability and the consolidation of the efforts undertaken in the medium and longer-term.

Both ECRE and Amnesty International called for the continued suspension of transfers of asylum seekers to Bulgaria in light of the fact that inadequate conditions in parts of the reception system and deficiencies in the asylum procedure continue to remain, while also the sustainability of improvements to the asylum system in Bulgaria in the longer term is questionable » (stuk 4, p. 29)

II) Verslechtering van de opvangomstandigheden gedurende het jaar 2015

Het AIDA-rapport van 30 september 2015 stelt vast dat de opvangomstandigheden steeds maar verslechterd zijn tijdens 2015, zodat men hem niet zou kunnen overbrengen naar Bulgarije.

Sinds het jaar 2014, stellen UNHCR en EASO een verslechtering vast van de opvangomstandigheden. Dit wordt geaccentueerd met de wijzigingen in de wetgeving van de zomer 2015.

« Whilst the Belgian and German judiciary noted improvements in 2014 following UNHCR and EASO support they have confirmed that the reception system has been radically modified over the summer of 2015 and is again pushed to its limits with deteriorating conditions, including over-crowding, food

shortages, ill-treatment by the authorities, catastrophic hygiene conditions and denial of necessary healthcare.” (stuk 4, blz 8)

In een overzicht voor 2015 van Bulgarije vermeldt UNHCR het volgende (stuk 13):

“Austerity measures have also hit civil-society organizations that provide services to asylum-seekers and refugees. Xenophobia and intolerance have led to incidents of discrimination and violence. States have responded by concentrating on curbing irregular movements, including through tighter border controls and detention, or penalization for illegal entry.”

Dit spreekt tegen de bewering van de bestreden beslissing dat volgens UNHCR de situatie in Bulgarije zou zijn verbeterd in het jaar 2015.

III) Niet naleving van de rechten van de asielaanvragers

☐ Hindernissen tot de toegang tot de procedure van asielaanvraag

Een opzoekingsnota, gezamenlijk opgesteld door ECRE en ELENA stelt vast dat in Bulgarije de asielaanvragers geconfronteerd worden door vele hindernissen in alle stadia van de procedure. (stuk 8, blz 1).

Vanuit algemeen standpunt, rapporteert de nota vele lacunes in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van de tolkendiensten (blz 5)

« (...) the substantive status determination assessment for all applicants in Bulgaria is marred with procedural failings which have been exacerbated by a complete absence of interpretation services outside the eligibility interview”

De registratie van een asielaanvraag geeft niet noodzakelijk toegang tot de behandeling van de aanvraag. Er bestaat evenmin een beperkte duur in de behandeling van de aanvraag.

« The frequency by which detention is meted out to applicants serves to demonstrate that access to asylum procedures in Bulgaria is not automatic upon submitting an asylum application. Indeed, there is no time limit for the application to be forwarded to the State Agency for Refugees (SAR)....” (blz 2)

Het statuut van de personen, die werden teruggestuurd krachtens een Dublin-procedure, in de toegang tot de asielaanvraag is bijzonder onduidelijk:

« The status of those returned under the Regulation remains unclear » (blz 4)

De behandeling varieert in functie van de graad van voortgang van hun aanvraag.

Volgens het stadium van de aanvraag kunnen de Dublin-terugkeerders perfect beschouwd worden als illegale immigranten en vastgehouden worden voor een lange periode :

“As stated above, and according to which stage of the asylum procedure the individuals are at, courts have confirmed that they can be viewed as irregular migrants upon return, subject to prolonged periods of detention and treated as subsequent applicants with the procedural failings that this entails”.

Er zijn namelijk verschillende vertragingen door het feit van de tekortkoming in zake van de tolkendienst.

Er dient ook benadrukt te worden dat “gedublineerde” asielzoekers door de grenspolitie ontvangen worden bij hun overdracht naar Bulgarië... datzelfde dienst dat verantwoordelijk is voor talrijke schendingen van de basisrechten van de migranten aan de grenzen (!) :

“Si une personne est transférée en Bulgarie en application de Dublin II, la police aux frontières le recevra à son entrée en Bulgarie. » (stuk 10)

☐ Automatische van de plaatsing in opsluiting

De aanvragers die hun eerste aanvraag doen worden systematisch in opsluiting geplaatst in tegenstelling tot de aanbevelingen van het HCR die aanbeveelt om daar slechts uitzonderlijk een beroep op te doen

Dit is de vaststelling van de nota tot opzoeking in februari 2016 gepubliceerd door ECRE en Elena:

« Detention for first applicants is therefore, systematically applied in Bulgaria. To illustrate 9,530 out of the 12, 738 asylum applications lodged from January to the end of September 2015 were made in detention and a significant proportion of these pre-removal detention.” (blz 2 van de nota, stuk 8)

Het is eveneens de vaststelling opgesteld door The Cordelia Foundation in een rapport daterend van januari 2016 en met titel : *From torture to detention* :

« *in practice asylum-seekers have been frequently detained*” (stuk 9, blz 8)

Er dient te worden genoteerd dat voor zij die een asielaanvraag doen in opsluiting er geen toegang is tot een tolk. De asielaanvragers blijven dus verstoken van alle inlichtingen en van hun rechten.

« *For those applying for asylum in detention, specifically in relation to those placed in the pre-removal centres, there are no interpretation services available rendering any access to information on asylum processes practically impossible*” (blz 3)

□ Betreurenswaardige detentieomstandigheden :

Het rapport gepubliceerd door ECRE en ELENA (stuk 8) stelt vast dat er een overbevolking is in de centra. Er zijn niet genoeg plaatsen in de detentiecentra en personen zijn verplicht om te slapen in de gangen:

“*overpopulation in all of the detention centres has been consistently documented by the Fundamental Rights Agency of the European Union (FRA). Updates in October noted that Lyubimets centre was over 40 % above the occupancy rate and that persons were forced to sleep in corridors in Busmantsi.*” (blz 7)

Overigens heeft het Comité ter voorkoming van foltering en de Europese Commissie voor de Rechten van de Mens betreurenswaardige omstandigheden gerapporteerd:

“*The Committee for the Prevention of Torture and the Council of Europe Commissioner for Human Rights have all asserted poor hygiene conditions, abusive and violent treatment by guards, overcrowding, poor nutrition, no provision of education for children, substandard and insalubrious material conditions, as well as a lack of medical care, interpreters and information on asylum procedures.*⁵⁴ *In one report findings demonstrated that in Busmantsi facilities are often limited more than the purpose of detention requires with detainees unable to leave their room to use the bathroom facilities at night since bedrooms are locked at 10PM.*” (stuk 8, blz 7)

□ Ontbreken van rechtsbijstand

De opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA, stuk 8) stelt eveneens vast dat sinds juli 2015 er geen mogelijkheden meer bestaan in eerste instantie voor het bekomen van rechtsbijstand :

« *In addition, since 1 July 2015 there is no State funded legal aid for the first instance of status determination for any asylum applicant and whilst legal aid is provided for appeals under the budget, access to the courts to lodge such an appeal turns heavily on the provision of legal assistance and representation during the eligibility interview and upon receipt of a negative first decision. 24 Consequently, effective access to the procedure for applicants is negated. In light of the consistent failings identified in status determination proceedings,*²⁵ *such curtailment of procedural rights is particularly dramatic for those nationalities detained given the extremely low recognition rates for these individuals.*” (blz 3, 4)

Er is eveneens een tekort aan gerechtelijke vertegenwoordiging tijdens de zittingen. (blz 6)

IV) De slechte behandeling en de brutaliteit van de politie ondergaan door de migranten en de asielaanvragers

Meerdere internationale organisaties zoals Amnesty International, Human Rights Watch of nog het Amerikaanse ministerie, stellen vast dat de migranten politiegeweld ondergaan evenals diefstallen en de slechte detentieomstandigheden (stukken 5 en 6).

Al deze internationale organisaties rapporteren dat de Bulgaarse politiemacht :

- de goederen en het geld stelen van de asielaanvragers
- de asielaanvragers slaan en fysiek mishandelen

- de asielaanvragers opjagen en hun honden op hen loslaten ;

Slechte detentieomstandigheden in hun detentiecentra:

- de asielaanvragers worden geslagen ;
- er zijn geen goede hygiënische omstandigheden ;
- de asielaanvragers krijgen onvoldoende te eten in deze centra.

Aldus rapporteert het rapport van Amnesty International (in bijlage) het volgende :

« The majority of the migrants and refugees pushed back have said that they were slapped, punched and kicked, and forced to lie down on the ground »

Het rapport van het Amerikaanse ministerie (in bijlage) preciseert :

« Refugee Abuse: Human Rights Watch and Bordermonitoring Bulgaria alleged that violence against asylum seekers, including beating and humiliation, took place at the border. Other local NGOs expressed concern over the accuracy of those reports, and while they acknowledged having knowledge of cases of violence against asylum seekers, they did not believe there was a systematic policy to apply violence. Authorities refused to investigate the allegations. The State Agency for Refugees further accused NGOs of organizing riots and strikes in the reception centers »

Er zijn vele onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije.

De Europese Commissie heeft vorderingen voor tekortkomingen ingesteld tegen de Bulgaarse Staat in november 2014 met betrekking tot de onmiddellijke terugwijzingen naar Turkije. Zij heeft eveneens een inbreukprocedure ingesteld tegen de Bulgaarse staat in september 2015 met betrekking tot de niet-omzetting van de Kwalificatie Richtlijn.

In een artikel van 11 april 2016 van francetvinfo.fr leest men het volgende (stuk 11):

“Des associations bulgares réclament des sanctions, après la diffusion d'images dégradantes sur les réseaux sociaux, montrant des migrants ligotés et couchés à terre. En Bulgarie, des milices se constituent pour faire elles-mêmes la chasse aux migrants qui passent la frontière turque. Le gouvernement ne condamne qu'à demi-mots ces actes souvent humiliants.

Officiellement, le chef de la police aux frontières reproche à ces milices "d'utiliser la force" et de faire le travail de ses services. Mais le gouvernement bulgare n'a pour le moment intenté aucune action contre ces attaques. "Quand chaque citoyen bulgare apporte son aide à l'armée ou à la police, cette aide nous est toujours utile," estime d'ailleurs le Premier ministre Boïko Borisov. Et la première chaîne privée de télévision du pays les qualifie même de "héros", explique France 2.

La Bulgarie gouvernement continue en outre d'ériger une cloture à la frontière turque, un passage qui pourrait devenir le nouvel accès à l'ouest de l'Europe, après la fermeture de la frontière grecque. »

Er moet ook gewezen worden op het racisme en xenofobie die tegenover vreemdelingen aangemoedigd worden in Bulgarije. Het gevolg is niet enkel marginale discriminatie, maar grootschalig geweld en denigrerende behandeling tegenover asielzoekers.

Volgens de voorzitter van France terre d'asile is de Bulgaarse regering verantwoordelijk (stuk 12):

« Le choc après la diffusion d'images montrant des réfugiés ligotés par des milices privées en Bulgarie : "Les premiers responsables sont les autorités bulgares et leur Premier ministre", accuse sur France Info Pierre Henry, président de l'association France terre d'asile. "Quand les autorités d'un pays délivrent des certificats de mérite à des citoyens ou des miliciens privés pour dénoncer la présence de migrants, il ne faut s'étonner d'aucune dérive", dit-il. »

.

Ten slotte moet ook vastgesteld worden dat de verklaringen van verzoeker exact dezelfde situatie beschrijven als de situatie beschreven door de rapporten hierboven geciteerd. De vrees van verzoeker om het slachtoffer te worden van ernstige mensenrechtenschendingen in geval van overdracht aan Bulgarije is dus gegrond.

Dat dit risico bevestigd werd door Uw Raad in een arrest nr. 167 371 van 10 mei 2016:

Dat dit arrest een vergelijkbare situatie betreft gezien het betreft eveneens een beroep ingediend tegen een bijlage 13septies ten gevolge van een bijlage 26quater waarbij de overdracht werd beslist aan Bulgarije;

De bestreden beslissing vormt dus eveneens een schending van artikel 7, lid 1 Vreemdelingenwet dat uitdrukkelijk voorziet "Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag". Het risico op schending van artikel 3 EVRM had dus moeten worden onderzocht door verwerende partij.

Dat tevens op datum van vandaag eveneens een verzoekschrift wordt ingediend tot schorsing en vernietiging van de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater); dat verzoeker echter hieromtrent geen voorlopige maatregelen kan vragen omdat verwerende partij niet gewacht heeft tot het verstrijken van de beroepstermijn om de bijlage 13septies af te leveren aan verzoeker; dat bijgevolg het verzoekschrift tegen de bijlage 26quater nog niet op de rol ingeschreven is waardoor het voor verzoeker onmogelijk is om daaromtrent dringende maatregelen te vragen;

Dat in het beroep een schending van artikel 3 EVRM en van de artikelen 3, 17 en 18 van de Dublin-Verordening (604/2013) wordt aangevoerd;

Dat in de motivering van de bestreden beslissing enkel wordt verwezen naar het feit dat verzoeker zonder geldig visum op het Belgisch grondgebied verblijft en wordt er verwezen naar de beslissing van 26 april 2016 houdende de weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten binnen tien dagen."

3.3.2.2. De verwerende partij repliceert in haar nota met opmerkingen als volgt:

"Verzoeker stelt een schending voor van de artikelen 3, 17, 18 en 27 van de Dublin III Verordening, van de artikelen 3 en 13 EVRM, van de artikelen 1-4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van de motiveringsplicht, van artikel 62 van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van artikel 7 van de vreemdelingenwet en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

Hij betoogt dat hij gedwongen wordt terug te keren naar Bulgarije, waar hij een onmenselijke ne vernederende behandeling riskeert, waaronder arbitraire arrestaties en onmenselijke opvangomstandigheden. Hij zou ook riskeren om terug te worden gestuurd naar Afghanistan. Hij stelt dat hij al het slachtoffer is geweest van schendingen in Bulgarije. Hij zou er geslagen zijn. Het AIDA rapport zou stellen dat de opvangomstandigheden verslechterd zijn in 2015. Verschillende internationale organisaties zouden nog steeds vragen om de overdracht aan Bulgarije op te schorten. Hij verwijst naar een opzoekingsnota van februari 2016 (ECRE ELENA) en stelt dat er veel lacunes zouden zijn in de procedure in Bulgarije en het niet bestaan van tolkdiensten. Er zou sprake zijn van systematische opsluiting. Zij die een asielaanvraag indienen in opsluiting zouden geen toegang hebben tot een tolk. Hij verwijst vervolgens naar de slechte behandeling en brutaliteit van de politie en naar terugwijzingen naar Turkije.

De verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat uit een lezing van de bestreden beslissing blijkt dat de te verwachten gevolgen van de geplande overdracht werden onderzocht en dat het onderzoek specifiek werd gericht op de situatie van asielzoekers die in het kader van de Dublin III-Verordening naar Bulgarije worden overgedragen. In de beslissing werd immers m.b.t. de door verzoeker afgelegde verklaringen onder meer wat volgt gesteld:

" (...) Betreffende de vermeende slechte behandeling, meer bepaald de vermeende slagen door de politie en de slagen en schoppen bij het niet respecteren van het vermeende spreekverbod merken we op dat de betrokkene de omstandigheden van deze vermeende feiten niet verder duidt en geen elementen aanreikt die deze vermeende feiten staven. Wat de schoppen en slagen bij het niet respecteren van het vermeende

spreekverbod betreft, merken we op dat de betrokkene niet specificeert of hijzelf slachtoffer was van deze vermeende feiten, aangezien hij in algemene bewoordingen het volgende stelt: 'deed men dit toch, dan werden er slagen en schoppen uitgedeeld'. De betrokkene geeft aldus niet aan dat hijzelf onderwerp was van een dergelijke vermeende behandeling. De betrokkene stelde wel dat hij door de politie geslagen werd, maar gezien de betrokkene deze vermeende feiten niet verder weet te duiden, menen we te mogen besluiten dat deze zich niet afspeelden binnen het gesloten centrum maar zich afspeelden binnen de context van de grenscontrole waar personen zich met alle macht pogen te onttrekken aan controle en registratie en snel willen verder trekken. We merken dienaangaande op dat

de betrokkene al een bij een eerste te illegale binnenkomst gerepatrieerd werd naar Turkije en vervolgens nogmaals op illegale wijze de Bulgaarse grens overschreed. Binnen deze context kan het gebruik van dwang in bepaalde omstandigheden gerechtvaardigd zijn. Artikel 3 van het EVRM waarborgt het recht op onaantastbaarheid van het lichaam en de lichamelijke integriteit en het geweldsmonopolie van de politie staat in delicaat evenwicht met deze individuele grondrechten. Van de politie mag derhalve worden verwacht dat geweld slechts wordt toegepast binnen de grenzen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid. Dit impliceert onder meer dat het gebruik van dwang of geweld evenredig moet zijn met het te bereiken doel -in het geval van de betrokkene wellicht de registratie van zijn vingerafdrukken aangezien hij in verband met dat aspect gewag maakte van dwang- en moet worden overwogen of het doel niet met een ander minder ingrijpend middel kan worden bereikt. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat de bovenvermelde fundamentele beginselen van proportionaliteit, subsidiariteit en redelijkheid in het geval van de betrokkene door de Bulgaarse instanties met voeten werden getreden. Verder wijzen we er op dat de betrokkene indien hij van oordeel was dat hij onheus werd behandeld door de Bulgaarse instanties, een klacht kon indienen bij de bevoegde instanties. Uit de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier blijkt geenszins dat de betrokkene in de onmogelijkheid verkeerde verhaal te halen bij de bevoegde instanties.

Betreffende het feit dat de betrokkene geen voedsel zou gekregen hebben tijdens zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum merken we op dat het reeds geciteerde AIDA-rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat - ondanks de tekortkomingen - nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematische gebrek aan eten en drinken. We achten het bijgevolg onwaarschijnlijk dat de betrokkene gedurende zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben. (...)"

Gelet op het feit dat verzoeker verklaarde 15 nachten verbleven te hebben in Bulgarije, is het geenszins kennelijk onredelijk van hem te verwachten dat hij nauwkeurige verklaringen had kunnen afleggen met betrekking tot de omstandigheden van zijn verblijf. Derhalve werd in de bestreden beslissing gesteld dat hij de vermeende feiten niet verder heeft geduïd.

In de bestreden beslissing werd expliciet melding gemaakt van de algemene situatie in Bulgarije:

Zoals reeds opgemerkt riep het UNHCR in het rapport van april 2014 op tot omzichtigheid met betrekking tot de overdracht van personen die tot kwetsbare groepen behoren. De betrokkene is een in 1990 geboren man wiens echtgenote en kinderen zich allen in Afghanistan bevinden. Tijdens zijn verhoor stelde de betrokkene, zoals vermeld geen gezondheidsproblemen te kennen. Wel maakte hij gewag van stress. We wensen op te merken dat de betrokkene in het kader van zijn asielaanvraag geen attesten of andere elementen aanvoerde die aanleiding geven te besluiten dat redenen van gezondheid een overdracht aan Bulgarije zouden verhinderen of dat redenen van gezondheid bij overdracht zouden leiden tot een risico op blootstelling aan omstandigheden die een schending zouden vormen van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest. Op basis van de verklaringen van de betrokkene en de elementen van het dossier kan volgens ons niet worden besloten dat in het geval van de betrokkene sprake is van specifieke noden of van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid.

We zijn ons er terdege van bewust dat het reeds geciteerde AIDA-rapport kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije. Hieruit kan volgens ons worden afgeleid dat de opvangfaciliteiten en voorzieningen voor asielzoekers in Bulgarije op bepaalde onderdelen inderdaad tekort schieten, maar niet dat de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Het loutere feit dat opmerkingen kunnen worden gemaakt betreffende bepaalde aspecten in verband met de opvang en behandeling van asielzoekers in Bulgarije is volgens ons niet zwaarwichtig genoeg om tot dit besluit te komen. Hieromtrent wensen we eveneens op te merken dat het UNHCR tot heden de staten, die gebonden zijn door de bepalingen van Verordening 604/2013, niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije in het kader van Verordening 604/2013 stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, die zouden leiden tot een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Op basis van bovenvermelde argumenten en vaststellingen wordt besloten dat de betrokkene niet aannemelijk maakt dat hij door overdracht aan Bulgarije een reëel risico loopt op blootstelling aan omstandigheden die een inbreuk zouden vormen op artikel 3 van het EVRM of artikel 4 van het EU-Handvest.

Waar verzoeker stelt dat uit het AIDA rapport van september 2015 blijkt dat de opvangomstandigheden verslechterd zijn in de tijd 2015, dient te worden opgemerkt dat hieruit niet automatisch kan worden afgeleid als zouden de minimumnormen niet meer gerespecteerd worden door de Bulgaarse autoriteiten.

Het AIDA rapport vermeldt immers expliciet op blz. 28 dat asielzoekers die worden overgedragen vanuit een andere lidstaat, in principe geen problemen ondervinden m.b.t. toegang tot de asielprocedure in Bulgarije "Asylum seekers who are returned from other Member States in principle do not have any obstacles to access the asylum procedure in Bulgaria upon their return." Er wordt eveneens gesteld dat voorafgaandelijk aan de aankomst van de Dublinterugkeerders, SAR de grenspolitie informeert aangaande de geplande aankomst en of de terugkeerder zal worden overgedragen naar een aankomst-asielcentrum of een immigratie- detentiecentrum en dat die beslissing afhangt van de procédure waarin de Dublinterugkeerder zich bevindt "Prior to the arrival of Dublin returnees r SAR informs the Border Police of the expected arrival and whether the returnee should be transferred to asylum reception centre or to an immigration détention facility. This décision depends on the phase of the asylum procedure of the Dublin returnee as outlined below. " Zoals ook vermeld werd in de bestreden beslissing, blijkt uit het administratief dossier blijkt dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht van verzoeker bij toepassing van artikel 18 (1) b van de Dublin III Verordening. Verzoeker gaat hieraan volledig voorbij in zijn betoog. In de beslissing werd op grond van de vaststelling dat er ten aanzien van hem nog geen beslissing inzake de asielprocedure in Bulgarije aan hem ter kennis werd gebracht, geoordeeld dat hij overgedragen zal worden aan een opvangcentrum en niet aan een detentiecentrum. Verzoeker betwist niet dat hij niet in de mogelijkheid zou zijn geweest om, indien nodig, verhaal te halen bij de daartoe bevoegde instanties. Het is evenmin kennelijk onredelijk om van verzoeker, als asielzoeker, te verwachten dat hij op een zo nauwkeurig mogelijke manier beschrijft op welke plaatsen hij heeft verbleven en op welke wijze hij mensonwaardig zijn behandeld.

In het Aida rapport wordt op pagina 30 expliciet gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije "There have been so far no complaints about the quality of transcripts of interviews."

Verzoeker verwijst naar xenofobie en intolerantie, doch hiermee toont hij niet aan dat hij als Dublinterugkeerder niet de nodige garanties geboden zal worden in het kader van zijn asielprocedure.

Het rapport van Amnesty International "fear and fences (...)" van 17 november 2015 waarnaar verzoeker verwijst gaat in op de push backs en niet op de situatie van Dublinterugkeerders. Verzoeker kan niet zonder meer voorhouden als zou Amnesty International alle Lidstaten oproepen op geen overdrachten meer uit te voeren aan Bulgarije.

Waar verzoeker verwijst naar het rapport "ECRE/ELENA Research Note: Reception conditions détention and procedural safeguards for asylum seekers and content of international protection status in Bulgaria" dient te worden opgemerkt dat hierin inderdaad melding wordt gemaakt van enkele problemen waarmee de asielprocedure te kampen heeft. Er dient hierbij echter gewezen te worden op het feit dat in het rapport zelf gesteld werd dat de problemen reeds geïdentificeerd werden in 2014. In de bestreden beslissing wordt ook niet ontkend dat er problemen zijn, er werd immers expliciet gesteld dat het bestuur zich bewust is van de kanttekeningen die kunnen worden geplaatst, maar dat hierbij erop gewezen dient te worden dat de problemen die er zijn geen structurele problemen uitmaken en geen schending uitmaken van artikel 3 EVRM.

Het Rapport van de Cordelia Foundation gaat niet in op de situatie van Dublinterugkeerders. War verzoeker ingaat op de situatie van kwetsbare personen toont hij niet aan tot die groep te behoren. In de bestreden beslissing werd er dienaangaande immers op gewezen dat hij een alleenstaande volwassen man is die niet lijdt aan gezondheidsproblemen.

Verzoeker toont met zijn betoog niet aan dat er sprake zou zijn van algemene structurele tekortkomingen aangaande de opvang en de behandeling van asielzoekers.

Verzoeker brengt geen concrete, op zijn individuele situatie betrokken feiten en omstandigheden aan die worden gestaafd en die aannemelijk zouden maken dat hij bij een overdracht aan Hongarije een reëel risico lopen te worden blootgesteld aan behandelingen in de zin van artikel 3 EVRM en van artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie.

Voor zoveel als nodig, kan inzake artikel 3 EVRM tevens verwezen worden het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen met nr. 153.364 d.d. 25 september 2015 (zie <http://www.rvv-ccce.be/nl/arr?search=arr=153364>) en het arrest met nr. 153.793 van 1 oktober 2015. Ook in het recente arrest nr. 164.881 d.d. 29 maart 2016 oordeelde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dat gelet op de rapporten waarnaar verwezen werd in de bestreden beslissing, die dezelfde rapporten betreffen als waarnaar thans wordt verwezen, geen schending blijkt van artikel 3 EVRM. De Raad beoordeelde hierbij het risico op detentie gelet op het akkoord van de Bulgaarse autoriteiten op grond van artikel 18.1.b van de Dublin III Verordening.

Tenslotte werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op 26 april 2016, bij arrest nr. 166.568 in UDN procédure nog geoordeeld wat volgt:

"(...)"

Een schending van de opgeworpen beginselen en bepalingen wordt niet aannemelijk gemaakt.

Er worden geen ernstige middelen voorgesteld."

3.3.2.3. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 62 van de wet van 29 juli 1991 verplicht de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De Raad stelt vast dat motieven die de bestreden akte onderbouwen, op eenvoudige wijze in die akte kunnen worden gelezen zodat de verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Er wordt immers, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen met name de artikelen 7, eerste lid, 1° en 10° en 74/14, §3, 4° van de vreemdelingenwet, vastgesteld dat de verzoeker op het Schengengrondgebied verblijft zonder een geldig visum en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 3 mei 2016 in een bijlage 26quater. Er wordt verder vermeld dat België niet bevoegd is voor de behandeling van de asielaanvraag en dat die verantwoordelijkheid overeenkomstig artikel 51/5 van de vreemdelingenwet bij Bulgarije ligt. Meerdere malen wordt uitdrukkelijk verwezen naar de beslissing van 3 mei 2016 houdende weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 26quater).

De Raad wijst er op dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht niet *ipso facto* impliceert dat alle motieven uit de bestreden beslissing zelf moeten blijken. Er kan immers worden aangenomen dat aan de doelstelling van de formele motiveringsplicht om de betrokkene een zodanig inzicht te geven in de motieven van de beslissing dat hij met kennis van zaken kan uitmaken of het zinvol is de beslissing in rechte te bestrijden, is voldaan indien de betrokkene desgevallend langs een andere weg kennis heeft gekregen van de motieven waarop de beslissing is gesteund, ook al worden die motieven dan niet in de beslissing zelf veruitwendigd. Dit kan doordat de bestreden akte uitdrukkelijk verwijst naar andere stukken, *in casu* de bijlage 26quater van 3 mei 2016 die aan de verzoeker op diezelfde dag werd ter kennis gebracht en waartegen hij een beroep instelde bij de Raad. De motieven van deze bijlage 26quater worden zodoende geacht integraal deel uitmaakt van de motieven van de thans bestreden beslissingen. Om aan de uitdrukkelijke motiveringsplicht te voldoen, moeten echter ook de motieven van de bijlage 26quater afdoende zijn.

De Raad stelt vast dat verweerder in de bijlage 26quater van 3 mei 2016, met verwijzing naar de toepasselijke wetsbepalingen, met name artikel 51/5 van de van de Vreemdelingenwet en 18.1.b van de Dublin-III-Verordening, aangeeft dat Bulgarije de voor de behandeling van de asielaanvraag verantwoordelijke lidstaat is. De bijlage 26quater bevat tevens een motivering in feite, er wordt op uitvoerige wijze toegelicht dat België niet verantwoordelijk is voor de behandeling van de asielaanvraag. De verweerder licht tevens concreet toe waarom er in verzoekers geval geen reden is om toepassing te maken van artikel 17 van de Dublin III-Verordening en daarenboven wordt ook concreet nagegaan of de overdracht aan Bulgarije voor de verzoeker een reëel risico vormt om te worden blootgesteld aan behandelingen die een inbreuk vormen op artikel 3 van het EVRM en artikel 4 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie. Hierbij wordt zowel ingegaan op de verklaringen van de verzoeker tijdens zijn Dublingehoor alsook op de algemene situatie inzake de asielprocedure en –opvang in Bulgarije. De verweerder baseert zich hiertoe onder meer doch niet uitsluitend op hetzelfde 'Asylum Information Database Country Report: Bulgaria, up-to-date tot 30.09. 2015' (hierna: het AIDA-rapport) waarop ook de verzoeker zijn grieven steunt. Deze motieven maken, zoals hierboven besproken, integraal deel uit van de motieven van de thans bestreden beslissingen.

Er dient te worden benadrukt dat de belangrijkste bestaansredenen van de uitdrukkelijk motiveringsplicht erin bestaat dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

De motieven die in de thans bestreden akte figureren, beantwoorden op het eerste gezicht ruimschoots aan de doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of artikel 62 van de vreemdelingenwet blijkt niet.

3.3.2.4. De verzoeker brengt tegen de bestreden akte concreet in dat de verweerder niet op zorgvuldige wijze is nagegaan of de Dublinoverdracht naar Bulgarije een onmenselijke of vernederende behandeling uitmaakt in de zin van artikel 3 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat de verzoeker in wezen kritiek uitoefent op het onderzoek dat door de verweerder werd gevoerd inzake de bestaanbaarheid van de Dublinoverdracht naar Bulgarije met artikel 3 van het EVRM, waardoor zijn middel dient te worden beoordeeld in het licht van de tevens aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel in samenlezing met artikel 3 van het EVRM.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De verzoeker betreft deze schendingen op - het ook door hem geschonden geachte - artikel 3 van het EVRM, dat bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"* en op artikel 4 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie (het Handvest) betreffende het *'verbod van folteringen en van onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen'*, dat een gelijklopende inhoud heeft als artikel 3 van het EVRM.

In casu liggen een bevel om het grondgebied onmiddellijk te verlaten met een gedwongen grensleiding voor. Uit de bestreden akte blijkt, zoals hierboven reeds werd meegegeven, dat de verweerder de intentie heeft om de verzoeker op gedwongen wijze over te dragen aan Bulgarije. Het bestreden bevel steunt onder meer op artikel 7, eerste lid, 10° van de vreemdelingen en de verweerder verwijst hierbij uitdrukkelijk waarbij naar het feit dat Bulgarije krachtens de Dublin-III-Verordening de verantwoordelijke lidstaat is om de asielaanvraag te behandelen. Bij de beslissing tot vasthouding, die in dezelfde akte is vervat, wordt vermeld *"Het is noodzakelijk om betrokkene ter beschikking van Dienst Vreemdelingenzaken te weerhouden om de overname te vragen aan Bulgarije."* Aldus dient de aangevoerde schending van artikel 3 van het EVRM onderzocht te worden vanuit het oogpunt van een verwijdering naar Bulgarije in toepassing van de criteria van de Dublin-III-Verordening.

Het komt de Raad op het eerste gezicht voor dat de bijlage 26^{quater} als een noodzakelijke voorbeslissing moet worden beschouwd ten aanzien van de thans bestreden akte, die de daadwerkelijke Dublinoverdracht, met name de fysieke verwijdering van de verzoeker naar Bulgarije, inhoudt. De verzoeker kan er dan ook zijn grieven tegen aanwenden teneinde er zijn verzoek tot schorsing tegen de thans bestreden beslissingen mee te onderbouwen.

Bovendien moet worden herhaald dat de Raad, overeenkomstig artikel 39/82, §4, vierde lid, van de vreemdelingenwet, een zorgvuldig en nauwgezet onderzoek moet doen van alle bewijsstukken die hem worden voorgelegd, en inzonderheid die welke van dien aard zijn dat daaruit blijkt dat er redenen zijn

om te geloven dat “*de uitvoering van de bestreden beslissing*” de verzoeker zou blootstellen aan het risico te worden onderworpen aan de schending van de grondrechten van de mens ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is, zoals artikel 3 van het EVRM. Nu de thans bestreden beslissingen de daadwerkelijk uitwijzing naar Bulgarije betreffen, dient artikel 3 van het EVRM te worden onderzocht in het licht van de situatie voor asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije.

3.3.2.5. De verzoeker wijst er op dat hij tijdens zijn Dublingehoor reeds melding heeft gemaakt van het feit dat hij in Bulgarije het slachtoffer is geweest van schendingen van zijn grondrechten. Uit het verhoorverslag van 25 januari 2016, waarvan een afschrift zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat de verzoeker heeft verklaard zich tegen een overdracht naar Bulgarije te verzetten omdat hij er slecht werd behandeld; hij werd er geslagen door de politie. Door een schriftelijke tussenkomst van zijn raadsman op 11 maart 2016 liet verzoeker weten dat hij in Bulgarije werd opgesloten in een vluchtelingenkamp, hij kreeg er geen eten en mocht niet naar toilet, er gold een verbod om onderling met elkaar te spreken, deed men dit toch dan werden er slagen en schoppen uitgedeeld. De verzoeker stelt dat de bestreden akte niet op een zorgvuldige analyse van de nuttige elementen steunt. Hij verwijst hiertoe naar een aantal recente bronnen van informatie omtrent de opvangomstandigheden van asielzoekers, de detentie van asielzoekers en de toegang tot de asielprocedure. De verzoeker bekritiseert het standpunt dat de verweerder hanteert als uitgangspunt om over te gaan tot overdracht naar Bulgarije, met name dat het UNHCR tot op heden niet adviseerde om overdrachten in het kader van de Dublin-III verordening stop te zetten en dat uit het AIDA-rapport blijkt dat er in principe geen beletselen bestaan om personen over te dragen aan Bulgarije. De verzoeker gaat in op het AIDA-rapport en stelt dat hieruit een verslechtering blijkt van de opvangomstandigheden. Hij verwijst tevens naar een recente nota van februari 2016, opgesteld door ECRE en ELENA, waaruit aanzienlijke hindernissen blijken in alle stadia van de asielprocedure alsook een grote onduidelijkheid omtrent het statuut van Dublinterugkeerders, en naar een rapport van Amnesty International van 15 september 2015 waarin slechte detentieomstandigheden worden gemeld. Verder haalt de verzoeker 's Raads arrest nr. 167.371 van 10 mei 2016 aan waarbij besloten werd tot een schorsing van de overdracht aan Bulgarije. Hij concludeert dat indien hij wordt overgedragen aan Bulgarije, een ernstig risico loopt op een behandeling in strijd met artikel 3 van het EVRM en herhaalt dat de verweerder deze kwestie niet voldoende concreet heeft onderzocht.

3.3.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen.*” Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en het gedrag van de verzoeker (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (het EHRM) heeft reeds geoordeeld dat de verwijdering door een lidstaat een probleem ten aanzien van artikel 3 van het EVRM kan opleveren en dus een verdragsluitende Staat verantwoordelijk kan stellen, wanneer er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat de verzoekende partij in het land van bestemming een reëel gevaar loopt om te worden onderworpen aan behandelingen die in strijd zijn met artikel 3 van het EVRM. In deze omstandigheden houdt artikel 3 van het EVRM de verplichting in de persoon in kwestie niet naar dat land te verwijderen (zie vaste rechtspraak EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, *Auad v. Bulgarije*, par. 96).

Daarbij moet worden benadrukt dat het vermoeden, waarop het systeem van de Dublin-III-Verordening is gebaseerd, met name dat de voor overdracht aangezochte lidstaat de fundamentele rechten neergelegd in het EVRM zal eerbiedigen, niet onweerlegbaar is (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, par. 103). Dit vermoeden wordt volgens het Hof weerlegd wanneer, zoals de vaste rechtspraak luidt, er zwaarwegende gronden worden aangetoond die aannemelijk maken dat de betrokken asielzoeker bij verwijdering een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of onmenselijke behandeling. De herkomst van het risico verandert niets aan het beschermingsniveau dat wordt gegarandeerd door het EVRM noch aan de verplichtingen van een Staat die voortvloeien uit het EVRM. Het stelt Staten niet vrij om een grondig en geïndividualiseerd onderzoek te voeren naar de situatie van de betrokken persoon en de uitvoering van overdracht te schorsen indien een risico op onmenselijk behandeling is vastgesteld, aldus het EHRM (EHRM 4 november 2014, nr. 29217/12, *Tarakhel v. Zwitserland*, § 104).

Om een schending van artikel 3 van het EVRM vast te stellen moeten de betwiste handelingen en omstandigheden een minimumniveau aan hardheid bereiken maar de beoordeling van dit

minimumniveau is relatief en afhankelijk van de omstandigheden van de zaak, zoals de duur van de behandeling en de lichamelijke en mentale gevolgen en, in sommige gevallen, het geslacht, de leeftijd en de gezondheidssituatie van het slachtoffer. (EHRM 21 januari 2011, M.S.S. v. België en Griekenland, nr. 30.696/09, § 249; EHRM 5 februari 2015, A.M.E. v. Nederland, nr. 51428/10, § 28.) De omstandigheden van de ontvangende lidstaat moeten een zeker niveau van hardheid vertonen om binnen het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM te vallen.

Wanneer lidstaten de Dublin-verordening toepassen, moeten zij derhalve nagaan of de voor overdracht aangezochte lidstaat een asielprocedure hanteert waarin voldoende waarborgen zijn voorzien om te voorkomen dat een asielzoeker, op rechtstreekse of onrechtstreekse wijze, wordt verwijderd naar zijn land van herkomst zonder een beoordeling in het licht van artikel 3 van het EVRM van de risico's waaraan hij aldaar kan worden blootgesteld. (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. v. België en Griekenland, par. 342)

Wat betreft de opvangomstandigheden in de verantwoordelijke lidstaat, werd in de zaak M.S.S. v. Griekenland en België, van 21 januari 2011, paragraaf 249, door het EHRM het volgende gesteld: *“The Court is of the opinion, however, that what is at issue in the instant case cannot be considered in those terms. Unlike in the above-cited Muslim case (§ § 83 and 84), the obligation to provide accommodation and decent material conditions to impoverished asylum-seekers has now entered into positive law and the Greek authorities are bound to comply with their own legislation, which transposes Community law, namely Council Directive 2003/9/EC laying down minimum standards for the reception of asylum-seekers in the member States (“the Reception Directive”; see paragraph 84 above).”* Dit standpunt wordt in latere rechtspraak van het EHRM bevestigd (zie arrest Tarakhel v. Zwitserland, van 4 november 2014, par. 96). In deze zin moet de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dan ook worden bekeken in het licht van de positieve verplichtingen die voor Italië voortvloeien uit de EU Opvangrichtlijn.

De kernvraag die zich thans stelt is dan ook of verzoeker, gelet op de elementen die zijn zaak kenmerking bij een overdracht naar Bulgarije gelet op de in het verzoekschrift aangehaalde tekortkomingen in de opvangomstandigheden en de asielprocedure, een reëel risico zal lopen op onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM.

3.3.2.7. Om te beoordelen of verzoeker een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een door artikel 3 van het EVRM verboden behandeling, dienen de voorzienbare gevolgen van een gedwongen terugkeer van verzoeker naar Bulgarije te worden onderzocht, rekening houdend met de algemene situatie in dat land en met de omstandigheden die eigen zijn aan zijn geval (zie EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (c)).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens of van regeringsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Muslim/Turkije, § 68).

Waar verzoeker aanvoert dat hij deel uitmaakt van een groep die systematisch wordt blootgesteld aan een praktijk van slechte behandeling, zal de bescherming van artikel 3 van het EVRM in werking treden wanneer verzoeker aantoont dat er ernstige redenen bestaan om het bestaan van de praktijk in kwestie aan te nemen en om aan te nemen dat hij tot de bedoelde groep behoort (EHRM 11 oktober 2011, nr. 46390/10, Auad v. Bulgarije, par. 99 (e)). Het gegeven dat een grote groep van asielzoekers zich in dezelfde situatie bevindt als verzoekster, doet geen afbreuk aan het individueel karakter van het risico indien het voldoende concreet en aantoonbaar is (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 359 in fine).

Zowel wat de algemene situatie in een land betreft als de omstandigheden eigen aan zijn geval, moet de verzoeker over de materiële mogelijkheid beschikken om deze omstandigheden te gepasten tijde te doen gelden (cf. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 366).

3.3.2.8. De Raad wijst erop dat het Hof van Justitie van de Europese Unie heeft geoordeeld dat het gemeenschappelijk Europees asielstelsel is uitgedacht in een context waarin kan worden aangenomen dat alle staten, die aan dit stelsel deelnemen, de grondrechten eerbiedigen daaronder begrepen de rechten die zijn opgenomen in het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: de Vluchtelingenconventie) en de rechten die worden opgesomd in het EVRM en dat er in dat opzicht wederzijds vertrouwen tussen de lidstaten kan bestaan. De verweerder vermag dus in beginsel aan te nemen dat een andere lidstaat van de Europese Unie zijn verdragsverplichtingen zal nakomen indien hij een asielzoeker, met de toepassing van de bepalingen van de Dublin-verordening 604/2013, overdraagt aan deze lidstaat. Deze premisse geldt evenwel niet indien de verweerder niet onkundig kan zijn van het feit dat fundamentele tekortkomingen met betrekking tot procedures inzake asiel en internationale bescherming en onthaal- en opvangvoorzieningen voor kandidaat-vluchtelingen in een bepaalde lidstaat toelaten te concluderen dat indien hij een asielzoeker aan deze lidstaat overdraagt er een reëel risico bestaat dat de betrokken asielzoeker in deze lidstaat zelf zal worden onderworpen aan een behandeling die als onmenselijk of vernederend kan worden beschouwd of dat hij door deze lidstaat, zonder dat zijn asielaanvraag op een deugdelijke wijze werd onderzocht, zal worden teruggestuurd naar het land dat hij is ontvlucht uit vrees voor vervolging of omdat er een reëel risico bestaat dat hij in dat land zal worden gefolterd of onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen. (HvJ 21 december 2011, gevoegde zaken C-411/10 en C-493/10).

De verweerder dient dan ook, in het geval er aanwijzingen zijn dat een lidstaat van de Europese Unie bepaalde grondrechten, zoals onder meer vervat in artikel 3 van het EVRM, niet steeds respecteert, een doorgedreven onderzoek vereist is om na te gaan of in een individueel geval het interstatelijk vertrouwensbeginsel kan spelen en er afdoende garanties zijn dat een asielzoeker zijn grondrechten gerespecteerd zal zien in de betrokken lidstaat.

3.3.2.9. *In casu* is het niet betwist dat de Europese lidstaat waarnaar de verzoeker dient te worden overgebracht – Bulgarije – in het verleden niet steeds in staat was om de grondrechten van asielzoekers te garanderen. Het UNHCR adviseerde, om deze reden, in het verleden zelfs om de overdrachten in het raam van de verordening 604/2013 tijdelijk op te schorten. De verweerder was zich hiervan bewust en heeft daarom in een bijlage 26quater een nader onderzoek gedaan inzake de situatie van kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije.

3.3.2.10. Uit de motieven van de bijlage 26quater van 3 mei 2016 blijkt dat de verweerder is overgegaan tot een onderzoek van toonaangevende rapporten van gezaghebbende organisaties met betrekking tot de situatie van asielzoekers en Dublinterugkeerders in Bulgarije voor wat betreft een mogelijk risico tot blootstelling aan onmenselijke of vernederende behandelingen in de zin van artikel 3 van het EVRM. De vraag is echter of hij dat heeft gedaan met de nodige zorgvuldigheid, mede gelet op verzoekers uitdrukkelijk verzet tegen de overdracht en de hierbij afgelegde verklaringen, en of hij uit de door hem gehanteerde informatie de juiste conclusies heeft getrokken.

De verweerder hecht blijkens de bijlage 26quater van 3 mei 2016 een groot belang aan het feit dat de oproep van UNCHR van begin 2014 dat een overdracht van asielzoekers in het kader van de Dublin-Verordening opgeschort diende te worden, werd herroepen in een update van 1 april 2014. In de update van 1 april 2014 wordt gesteld dat een algemene opschorting van overdrachten aan Bulgarije in het kader van de Dublin-Verordening niet langer gerechtvaardigd is. Dit laatst vermelde standpunt van het UNHCR was ingegeven door de bevinding dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening aan Bulgarije worden overgedragen, na hun overdracht een asielprocedure kunnen opstarten, hun asielprocedure kunnen verderzetten of een nieuwe aanvraag kunnen indienen, en dat de Bulgaarse autoriteiten een inhoudelijke beoordeling van de asielaanvraag garanderen indien er nog geen inhoudelijk onderzoek heeft plaatsgevonden, dat personen die in het kader van de Dublin-Verordening worden overgedragen terecht kunnen in de opvangcentra van de Bulgaarse autoriteiten en dat ze in het kader van een asielprocedure in het bezit worden gesteld van een registratiebewijs waardoor ze worden beschermd tegen “refoulement”.

Uit de update van 1 april 2014, die zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat het UNHCR hierbij echter een aantal belangrijke kanttekeningen heeft gemaakt. Zo is erop gewezen dat het nog steeds aangewezen is om een individueel onderzoek te doen om na te gaan of een overdracht van een

asielzoeker naar Bulgarije verenigbaar is met de op elke lidstaat rustende verplichting om de grondrechten die zijn opgenomen in het internationaal en het Unierecht te garanderen. Daarnaast wordt in het verslag van het UNHCR van april 2014 ook gesteld dat het essentieel is dat de verbeteringen die reeds werden vastgesteld en deze die op dat ogenblik waren gepland zouden worden geconsolideerd en een duurzaam karakter zouden krijgen. Het UNHCR-verslag is dus een momentopname en de inhoud van dit verslag veruitwendigt net de noodzaak aan een nauwgezette opvolging van verdere evolutie van de situatie in Bulgarije.

Uit de bijlage 26quater van 3 mei 2016 blijkt dat de verweerder stelt zich ervan bewust te zijn dat het AIDA-rapport van 30 september 2015 kritische kanttekeningen plaatst bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije, maar dat daaruit niet kan worden afgeleid dat de procedure voor het verkrijgen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanige ernstige gebreken vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginsel. Uit de verdere motivering blijkt dat de verwerende partij het feit dat het UNHCR tot heden niet adviseerde overdrachten aan Bulgarije stop te zetten vanwege structurele tekortkomingen, als uitgangspunt hanteert.

Het standpunt van de verweerder dat uit het recente AIDA-rapport blijkt dat er voor personen die aan Bulgarije worden overgedragen onder de bepalingen van de “Dublin Verordening” in principe geen beletselen bestaan om (opnieuw) toegelaten te worden tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming en er slechts kritische kanttekeningen zijn bij de condities in de opvangfaciliteiten en de kwaliteit van de geboden opvang in Bulgarije doch dat deze niet voldoende zijn om het interstatelijk vertrouwensbeginsel opzij te zetten, kan op het eerste gezicht niet zonder meer worden bijgetreden gelet op de recente en gezaghebbende informatie die de verzoeker thans bijbrengt en waarvan de verweerder op de hoogte diende te zijn.

De verzoeker wijst er terecht op dat in het AIDA-rapport van 30 september 2015, waarnaar ook in de bijlage 26quater van 3 mei 2015 meermaals wordt verwezen en dat zich in het administratief dossier bevindt, wordt vastgesteld dat de opvangomstandigheden sinds 2015 zijn verslechterd.

Er wordt uitdrukkelijk het volgende gesteld: *“Material conditions in the centres and the services provided were, and still are, unsatisfactory. After the improvements made during 2014, from the beginning of 2015 conditions gradually deteriorated”*. (AIDA-rapport, p. 12).

Er wordt verder tevens melding gemaakt van een verslechtering op het vlak van de procedure inzake internationale bescherming: *“Instead of improving, the determination procedures gradually deteriorated”* (p. 11) en *“Hence, as of 1 July 2015, asylum seekers were left out without any state provided legal aid (advice and representation) at the first instance of status determination procedures”* (p. 12).

Er blijkt dan ook een verslechtering op verschillende vlakken betreffende de opvang en de asielprocedure sinds begin 2015 en sinds het rapport van het UNHCR van 1 april 2014.

Waar de verweerder in de bijlage 26quater van 3 mei 2016 stelt dat deze niet zwaarwichtig genoeg zijn om afbreuk te doen het interstatelijk vertrouwensbeginsel, merkt de Raad op dat ook rekening moet worden gehouden met de verklaringen van de verzoeker, die verklaarde einde 2015 in Bulgarije te hebben verbleven waar hij 13 dagen werd opgesloten in een vluchtelingenkamp waar hij geen eten kreeg en niet naar het toilet mocht. In de bijlage 26quater van 3 mei 2016 stelt de verweerder dat wat betreft het feit dat verzoeker geen voedsel zou hebben gekregen tijdens zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum, het AIDA rapport inderdaad kritische kanttekeningen plaatst bij het aspect voedsel in detentiecentra, maar dat – ondanks de tekortkomingen – nergens gerapporteerd wordt dat er sprake is van systematisch gebrek aan eten en drinken. De verweerder acht het onwaarschijnlijk dat verzoeker gedurende zijn verblijf van 13 dagen in een gesloten centrum effectief geen voedsel zou gekregen hebben. De verweerder merkt verder op dat verzoeker tijdens zijn gehoor verklaarde – behoudens stress – geen gezondheidsproblemen te ervaren. Deze beweringen contrasteren volgens de verweerder sterk met de totale afwezigheid van voedsel gedurende 13 dagen. In die optiek dient te worden opgemerkt dat de verweerder niet onkundig kon zijn van de inhoud van de opzoekingsnota van ECRE/ELENA van februari 2016, waarnaar de verzoeker thans verwijst en waaruit hij passages aanhaalt. Het gaat om publiekelijk toegankelijke informatie, afkomstig van een gezaghebbende instantie en bovendien werd deze informatie reeds meermaals door de Raad in ogenschouw genomen bij recente schorsingsarresten. In dit verslag wordt vermeld dat het Fundamental Rights Agency van de Europese Unie op consistente wijze een problematiek van overbevolking in alle detentiecentra heeft gedocumenteerd op het einde van 2015. De omstandigheden van detentie zijn uitgebreid en consistent gedocumenteerd. Het Committee for the Prevention of Torture als de Europese Commissaris voor Mensenrechten hebben zowel slechte hygiënische omstandigheden vastgesteld als een schamele

voedselbedeling ("poor nutrition"). Hoewel het weinig waarschijnlijk is dat verzoeker gedurende 13 dagen geen voedsel toebedeeld kreeg, blijken zijn verklaringen inzake hygiëne en voedselbedeling niet geheel inconsistent met wat werd vastgesteld door internationale objectieve waarnemers, zoals beschreven in het ECRE/ELENA rapport. Gelijkaardige vaststellingen zijn trouwens terug te vinden in het AIDA rapport waarop verweerder zich baseert. De Raad benadrukt dat vermits op de overdragende lidstaat een onthoudingsplicht rust, met name wanneer er een reëel risico is op blootstelling aan omstandigheden die zijn strijd zijn met artikel 3 van het EVRM en of artikel 4 van het Handvest, de bewijslast ter zake niet volledig op de asielzoeker kan worden afgewenteld. Het kwam de verweerder toe om de door verzoeker geuite gronden voor verzet tegen de overdracht concreet te onderzoeken en af te toetsen aan de meest recente en relevante informatie die kan worden gevonden omtrent de behandeling van asielzoekers in Bulgarije in detentie, quod non in casu. Daarenboven moet worden benadrukt dat uit het gegeven dat een asielzoeker niet aannemelijk maakt dat hij in het verleden zou zijn onderworpen aan onmenselijke of vernederende behandelingen in een lidstaat, niet kan worden afgeleid dat er geen reëel risico bestaat dat dit na een overdracht van de asielzoeker niet alsnog het geval zou zijn.

Er dient immers in aanmerking te worden genomen dat na de overdracht deze asielzoeker langdurige zal dienen te worden opgevangen en dat de opvangomstandigheden derhalve van een bepaald minimumniveau dienen te zijn.

Wat betreft de materiële omstandigheden in de opvangcentra wordt in het AIDA-rapport van september 2015 tevens aangegeven dat deze opnieuw veel te wensen overlaten en worden ze zonder meer onbevredigend genoemd. Er wordt uiteengezet dat de kwaliteit en kwantiteit van de voeding die wordt verstrekt te wensen overlaat en dat het eten dat wordt verdeeld zelden de vereiste voedingswaarde heeft. Tevens wordt melding gemaakt van een periode tijdens dewelke geen voeding meer werd verstrekt zodat asielzoekers volledig afhankelijk waren van liefdadigheid en giften. Dergelijke tekortkomingen kunnen prima facie niet worden afgedaan als "*niet zwaarwichtig*." In het meer recente verslag van ECRE/ELENA van februari 2016, met name in de passage die verzoeker aanhaalt, wordt zelfs uiteengezet dat er in de opvangcentra in Bulgarije sprake is van overbevolking, tekort aan voedsel, slechte behandeling door de overheid, catastrofale hygiënische condities en het ontzeggen van noodzakelijke medische hulp. Ook wordt vastgesteld dat in een opvangcentrum geen water of verwarming aanwezig was en dat in al de centra schurft, luizen en bedmijten vaak voorkomen. Tenslotte wordt ook vermeld dat de voedselbedeling in de opvangcentra niet voldoet aan de nutritionele richtlijnen en onregelmatig wordt toebedeeld, soms met een onderbreking van maanden. Aldus het verslag kan worden geargumenteed dat de eerder vastgestelde verbeteringen niet worden gekenmerkt door enige duurzaamheid – hetgeen UNHCR in de update van april 2014 nochtans als essentieel aanduidde.

Het feit dat verzoeker geen specifieke noden heeft of dat er geen sprake is van een situatie van uitgesproken kwetsbaarheid is niet dienstig, daar het feit dat hij geen kwetsbaar profiel heeft geen reden vormt om hem bepaalde grondrechten te ontzeggen.

Wat betreft de asielprocedure, wordt in het AIDA-rapport van september 2015, waarnaar de verweerder zelf verwijst, melding gemaakt van het feit dat, na de verbetering die er begin 2014 was, de situatie vanaf begin 2015 in Bulgarije geleidelijk aan weer verslechterde. Er werd vastgesteld dat er opnieuw onvoldoende financiële middelen zijn om tolken te betalen en dat de beschikbaarheid en de kwaliteit van de juridische bijstand aanleiding geeft tot grote bezorgdheid.

Uit het verslag van ECRE/ELENA van februari 2016 dat verzoeker aanhaalt, blijkt eveneens dat er problemen zijn bij de behandeling van asielaanvragen. Verzoeker verwijst naar een passage waaruit in het geval Dublinterugkeerders terug toegang hebben tot de asielprocedure, de asielbeoordeling wordt door ontsierd door procedurele gebreken die daarenboven worden verergerd door het complete gebrek aan tolkendiensten. Uit het verslag blijkt dat dit te wijten is aan het gegeven dat de tolken niet worden betaald hetgeen heeft geleid tot een onregelmatige beschikbaarheid van tolken en tot een toename van de achterstand in het registreren van asielaanvragen. In het verslag wordt melding gemaakt van het gegeven dat er niet steeds tolken beschikbaar zijn, dat tolken worden ingeschakeld die niet de taal spreken van de kandidaat-vluchteling, dat kandidaat-vluchtelingen wordt gevraagd om gehoorverslagen te ondertekenen waarvan de inhoud hen niet werd meegedeeld.

Verzoeker verwijst ook nog naar een passage in het verslag waaruit blijkt dat sinds 1 juli 2015 niet langer wordt voorzien in juridische bijstand tijdens de eerste aanleg van de asielprocedure. Dit gebrek aan juridische bijstand tijdens de eerste aanleg bemoeilijkt de toegang tot de rechter in een latere fase.

Uit deze inlichtingen kan worden afgeleid dat de gebreken in de asielprocedure dusdanig zijn dat niet uit te sluiten valt dat beslissingen inzake een asielaanvraag worden genomen terwijl niet alle aangebrachte gegevens werden begrepen of genoteerd en waarbij niet alle dienstige gegevens bekend zijn, zodat niet uit te sluiten valt dat vreemdelingen hun aanvraag afgewezen zien, terwijl zij wel het risico lopen in hun land van herkomst te worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of straffen.

De verwerende partij geeft in de nota met opmerkingen aan dat uit de bijlage 26^{quater} van 3 mei 2016 blijkt dat de verwachte gevolgen van de overdracht naar Bulgarije werden onderzocht. De Raad stelt evenwel vast dat in deze bijlage 26^{quater}, zoals geciteerd onder punt 1, niet kan worden gelezen op welke gronden de verweerder meent dat de behandeling van asielaanvragen in Bulgarije op een effectieve en kwalitatieve wijze kan verlopen indien er onvoldoende tolken zijn en er *quasi* geen juridische bijstand beschikbaar is (uit het AIDA-rapport van september 2015 blijkt dat slechts in 3% van de gemonitorde gevallen in juridische bijstand was voorzien en dat sinds 1 juli 2015 niet meer wordt voorzien in juridische bijstand in de eerste aanleg van de asielprocedure). Het is dan ook niet duidelijk op basis van welke argumentatie de verweerder – die erkent dat er tekortkomingen zijn – meent te kunnen stellen dat niet kan worden geoordeeld dat *“de procedure voor het bekomen van internationale bescherming in zijn algemeenheid dusdanig ernstige problemen vertoont dat dient te worden besloten dat ten aanzien van Bulgarije niet langer kan worden uitgegaan van het interstatelijk vertrouwensbeginself”*. In de nota merkt de verwerende partij verder op dat in het AIDA rapport expliciet wordt gesteld dat er geen klachten zijn m.b.t. het Dublininterview in Bulgarije, maar de Raad ziet de relevantie niet in van deze opmerking aangezien noch uit de bijlage 26^{quater} noch uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker ook in Bulgarije terug de Dublinprocedure zou moeten doorlopen en geen rechtstreekse toegang zal hebben tot de procedure voor het bekomen van internationale bescherming.

Gelet op het absoluut karakter van de door artikel 3 van het EVRM geboden bescherming, gelet op de concrete verklaringen van verzoeker die niet geheel inconsistent met het feit dat uit recente verslagen onomstotelijk blijkt dat er de jongste maanden een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen en inzake de opvangcondities voor kandidaat-vluchtelingen in Bulgarije, kan de verweerder niet meer dienstig verwijzen naar de situatie zoals omschreven in het verslag van het UNHCR van april 2014, dat de actuele situatie niet meer weergeeft. Gelet op de inhoud van de meer recente verslagen – waarvan verweerder op de hoogte diende te zijn indien hij een zorgvuldig onderzoek doorvoerde – is het *prima facie* ook kennelijk onredelijk om, zonder verder onderzoek, te oordelen dat er slechts sprake is van een paar *“kritische kanttekeningen”* en dat niet kan worden vastgesteld dat er *“in zijn algemeenheid ernstige gebreken zijn”*. Het feit dat het UNHCR de verweerder niet adviseerde om de overdrachten naar Bulgarije opnieuw op te schorten laat op zich ook niet toe te besluiten dat vaststaat dat het interstatelijk vertrouwensbeginself, ondanks de recente evoluties in Bulgarije zoals omschreven in de verslagen waarnaar verzoeker verwijst, verder kan worden gehanteerd. De verweerder kan zijn eigen verantwoordelijkheid om zorgvuldig te onderzoeken of de grondrechten van een asielzoeker al dan niet in het gedrang komen niet afschuiven op het UNHCR en het feit dat het UNHCR de verweerder geen nieuw advies verstrekke omtrent overdrachten naar Bulgarije laat niet toe te besluiten dat verslagen omtrent een verslechterde toestand in Bulgarije mogen worden genegeerd.

Aldus blijkt op het eerste gezicht dat de verweerder nagelaten heeft om een zorgvuldig onderzoek te doen naar de actuele situatie in Bulgarije inzake de opvang van asielzoekers en de obstakels in de asielprocedure.

Het verweer in de nota met opmerkingen, doet aan deze vaststelling geen afbreuk. Hoewel de verweerder op correcte gronden stelt dat de verzoeker er in zijn verzoekschrift aan voorbij gaat dat de Bulgaarse autoriteiten expliciet hebben ingestemd met de overdracht op grond van artikel 18, lid 1 (b) van de Dublin-III-Verordening, merkt de Raad op dat dit geen afbreuk doet aan de voorzichtigheid die in het licht van artikel 3 van het EVRM is geboden bij het overdragen van de verzoeker aan de Bulgaarse autoriteiten. In het licht van wat hierboven werd besproken kan de verweerder er dan ook niet zomaar vanuit gaan dat de verzoeker *“gemachtigd [zal] zijn te verblijven in Bulgarije in zijn hoedanigheid van verzoeker van internationale bescherming en de door de wet voorziene bijstand en opvang verkrijgen”*. Een grondig onderzoek naar de opvangomstandigheden en de asielprocedure blijft aangewezen.

De loutere vaststelling dat Dublinterugkeerders in principe toegang hebben tot de asielprocedure, doet geen afbreuk aan de vaststelling dat de jongste maanden er een achteruitgang is inzake de kwaliteit van de behandeling van de asielaanvragen. Het weze hierbij benadrukt dat bij de beoordeling van de nood aan internationale bescherming het van elementair belang is dat de verzoeker op een adequate wijze

kan worden gehoord en in rechte kan worden bijgestaan, zo nodig. Er moet rekening worden gehouden met het feit dat indien de behandeling van een asielaanvraag in een lidstaat niet correct verloopt, omwille van structurele problemen, er verkeerdelijk door de asielinstanties in deze lidstaat kan worden besloten dat er geen nood is aan een beschermingsstatus en de betrokken vreemdeling zal worden teruggestuurd naar zijn land van herkomst alwaar hij wordt vervolgd.

Waar verwerende partij verder verwijst naar een arrest van april 2016, kan het volstaan op te merken dat het feit dat in een individueel geval een verzoekende partij er niet in slaagde aan te tonen dat het bestuur door een beslissing te nemen artikel 3 van het EVRM schond, geen afbreuk doet aan het feit dat verzoeker in voorliggende zaak aannemelijk maakt dat de verweerder geen zorgvuldig onderzoek doorvoerde en dat er onvoldoende garanties zijn dat hij bij een tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing niet zal worden onderworpen aan een onmenselijke of vernederende behandeling, het weze in Bulgarije zelf, het weze in zijn land van herkomst indien de Bulgaarse autoriteiten hem zonder correct onderzoek van zijn asielaanvraag naar dat land zouden doorsturen.

Een schending van de materiële motiveringsplicht en het zorgvuldigheidsbeginsel juncto artikel 3 van het EVRM, is op het eerste gezicht aangetoond.

Het middel is, voor zover besproken, ernstig.

Aan de tweede cumulatieve voorwaarde is bijgevolg voldaan.

3.4. Betreffende de derde voorwaarde: het moeilijk te herstellen ernstig nadeel

3.4.1. Over de interpretatie van deze wettelijke voorwaarde

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2 van de vreemdelingenwet kan slechts tot de schorsing van de tenuitvoerlegging worden besloten indien er ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden en indien de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.

Wat de vereiste betreft dat een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dient te worden aangetoond, mag de verzoekende partij zich niet beperken tot vaagheden en algemeenheden. Ze dient integendeel zeer concrete gegevens aan te voeren waaruit blijkt dat zij persoonlijk een moeilijk te herstellen ernstig nadeel ondergaat of kan ondergaan. Het moet voor de Raad immers mogelijk zijn om met voldoende precisie in te schatten of er al dan niet een moeilijk te herstellen ernstig nadeel voorhanden is en het moet voor verwerende partij mogelijk zijn om zich tegen de door verzoekende partij aangehaalde feiten en argumenten te verdedigen.

Verzoekende partij dient gegevens aan te voeren die enerzijds wijzen op de ernst van het nadeel dat zij ondergaat of kan ondergaan, hetgeen concreet betekent dat zij aanduidingen moet geven omtrent de aard en de omvang van het te verwachten nadeel, en die anderzijds wijzen op de moeilijke herstelbaarheid van het nadeel.

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat een summiere uiteenzetting kan worden geacht in overeenstemming te zijn met de bepalingen van artikel 39/82, §2, eerste lid van de vreemdelingenwet en van artikel 32, 2° van het PR RvV, indien het moeilijk te herstellen ernstig nadeel evident is, dat wil zeggen wanneer geen redelijk denkend mens het kan betwisten en dus ook, wanneer de verwerende partij, wier recht op tegenspraak de voormelde wets- en verordeningsbepalingen mede beogen te vrijwaren, onmiddellijk inziet om welk nadeel het gaat en zij wat dat betreft de uiteenzetting van de verzoekende partij kan beantwoorden (cf. RvS 1 december 1992, nr. 41.247). Dit geldt des te meer indien de toepassing van deze vereiste op een overdreven restrictieve of formalistische wijze tot gevolg zou hebben dat de verzoekende partij, in hoofde van wie de Raad in deze stand van het geding prima facie een verdedigbare grief gegrond op het EVRM heeft vastgesteld, niet het op grond van artikel 13 van het EVRM vereiste passende herstel kan verkrijgen.

De voorwaarde inzake het moeilijk te herstellen ernstig nadeel is ten slotte conform artikel 39/82, §2, eerste lid, van de Vreemdelingenwet vervuld indien een ernstig middel werd aangevoerd gesteund op de grondrechten van de mens, in het bijzonder de rechten ten aanzien waarvan geen afwijking mogelijk is uit hoofde van artikel 15, tweede lid, van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden.(artikelen 2,3,4, eerste lid en 7 van het EVRM).

3.4.2. De beoordeling van deze voorwaarde

3.4.2.1. In zijn verzoekschrift geeft de verzoeker als moeilijk te herstellen ernstig nadeel het volgende aan:

“Overwegende dat de uitvoering van de bestreden beslissing een moeilijk en ernstig te herstellen nadeel tot gevolg zal hebben voor verzoeker die vastgehouden is terwijl hij asiel kwam aanvragen in België en die gedwongen wordt om België te verlaten om zijn asielprocedure verder te behandelen in Bulgarije, waar er systematisch ernstige schendingen zijn van de fundamentele rechten van asielzoekers, wat een schending maakt van artikel 3 EVRM.

Dat in die omstandigheden moet worden geoordeeld dat het moeilijk te herstellen ernstig nadeel als bewezen moet worden beschouwd, te meer dat er onmenselijke en vernederende behandelingen worden geriskeerd door verzoeker vast te houden met het oog op zijn overdracht naar Bulgarije;”

3.4.2.2. De beoordeling van het ernstig bevonden middel is onlosmakelijk verbonden met het door verzoeker aangevoerde risico op schending van artikel 3 van het EVRM. Ieder redelijk denkend mens ziet onmiddellijk in dat de verzoekende partij door de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel dreigt te ondergaan, daar niet is aangetoond dat het onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM niet op zorgvuldige wijze werd gevoerd.

Overeenkomstig artikel 39/82, § 2, eerste lid van de vreemdelingenwet is aan de voorwaarde van het moeilijk te herstellen ernstig nadeel voldaan. Derhalve is de derde voorwaarde vervuld.

3.5 Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat is voldaan aan alle cumulatieve voorwaarden zodat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing kan worden bevolen.

4. Kosten

Met toepassing van artikel 39/68-1, §5, derde en vierde lid van de vreemdelingenwet zal de beslissing over het rolrecht of over de vrijstelling ervan, in een mogelijke verdere fase van het geding worden onderzocht.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De schorsing van de tenuitvoerlegging bij uiterst dringende noodzakelijkheid van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en voor Administratieve Vereenvoudiging van 30 mei 2016 houdende bevel om het grondgebied te verlaten en houdende terugleiding naar de grens, wordt bevolen.

Artikel 2

Dit arrest is uitvoerbaar bij voorraad.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juni twee duizend zestien door:

mevr. M. MAES,
dhr. H. VAN GOETHEM,

Wvd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken
Toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

H. VAN GOETHEM

M. MAES